

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

5. února 2014(*)

„Řízení o předběžné otázce – Přímé daně – Svoboda usazování – Vnitrostátní daňové právní předpisy zavádějící zvláštní daň z obrátu z maloobchodní činnosti v prodejnách – Velké obchodní řetězce – Existence diskriminačního úniku – Nepřímá diskriminace“

Ve věci C-385/12,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Székesfehérvári Törvényszék (Maďarsko) ze dne 26. července 2012, došlým Soudnímu dvoru dne 13. srpna 2012, v řízení

Hervis Sport- és Divatkereskedelmi Kft.

proti

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení V. Skouris, předseda, K. Lenaerts, místopředseda, A. Tizzano, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, E. Juhász, M. Safjan, J. L. da Cruz Vilaça, předsedové senátu, A. Rosas, A. Ó. Caoimh, J.-C. Bonichot (zpravodaj), A. Arabadžev a C. Toader, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

vedoucí soudní kanceláře: C. Strömholm, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 18. června 2013,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Hervis Sport- és Divatkereskedelmi Kft. L. Darázsem a A. Dezsőem, úgymě, úgymě,
- za Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága Z. Horváthné Ádám,
- za maďarskou vládu M. Z. Fehérem a K. Szíjjártó, jako zmocněnci,
- za rakouskou vládu C. Pesendorfer a F. Koppensteinerem, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi K. Talabér-Ritz a W. Möllsem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 5. září 2013,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 18 SFEU, 26 SFEU, 49

SFEU, 54 až 56 SFEU, 63 SFEU, 65 SFEU a 110 SFEU.

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi společností Hervis Sport-és Divatkereskedelmi Kft. (dále jen „Hervis“) a Nemzeti Adó-és Vámhivatal Közép-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága (Hlavní regionální daňová správa Közép-Dunántúl, spadající pod vnitrostátní správu daní a cel) ohledně zaplacení zvláštní daně z obrátu některých odvětví maloobchodní činnosti v prodejnách, kterou Maďarsko zavedlo pro roky 2010 až 2012.

Právní rámec

3 Preambule zákona XLIV z roku 2010 o zvláštní dani uvalené na určitá odvětví (egyres ágazatokat terhelő különadóról szóló 2010. évi XLIV. törvény, dále jen „zákon o zvláštní dani“) stanoví:

„V rámci vyrovnání rozpočtové rovnováhy přijímá Parlament tento zákon o zavedení zvláštní daně k tíži daňových poplatníků, jejichž schopnost přispívat na odvody ve prospěch státu přesahuje obecnou daňovou povinnost.“

4 Článek 1 tohoto zákona, vnovaný „Vysvětlujícím ustanovením“, stanoví:

„Pro účely tohoto zákona se rozumí:

1. maloobchodní činností v prodejnách: v souladu s jednotnou nomenklaturou hospodářských činností platnou od 1. ledna 2009 činnosti zařazené v odvětví 45.1., s výjimkou velkoobchodu s motorovými vozidly a přírůsky, v odvětvích 45.32 a 45.40, s výjimkou oprav a velkoobchodu s motocykly, jakož i v odvětvích 47.1 až 47.9, to znamená všechny obchodní činnosti, v rámci kterých může být kupujícím rovněž fyzická osoba, která není považována za podnikatele.

[...]

5. stejným obrátem: v případě, že osoba povinná k dani podléhá zákonu o účetnictví, stejný obrát z prodeje ve smyslu zákona o účetnictví; v případě, že osoba povinná k dani podléhá zjednodušené podnikatelské dani a nevztahuje se na ni zákon o účetnictví, obrát bez [daně z přidané hodnoty (DPH)] ve smyslu zákona o režimu zdanění; v případě, že osoba povinná k dani podléhá dani z příjmu fyzických osob, příjmy bez DPH ve smyslu zákona o dani z příjmu. [...]

6. podnikatelem: podnikatel ve smyslu zákona o místních daních.“

5 Podle článku 2 zákona o zvláštní dani:

„Dani podléhají:

- a) maloobchodní činnost v prodejnách,
- b) činnosti v oblasti telekomunikací a
- c) poskytování energie.“

6 Článek 3 tohoto zákona definuje osoby povinné k dani takto:

„(1) Osoby povinné k dani, jsou právnické osoby, další organizace ve smyslu obecného daňového zákoníku a osoby samostatně výdělečně činné vykonávající činnost podléhající dani ve smyslu článku 2.

(2) Dani rovněž podléhají organizace a jednotlivci nerezidenti v souvislosti s činnostmi

podléhajícími dani uvedenými v ?látku 2, jestliže je vykonávají na vnitřním trhu prostřednictvím dceřiných společností.“

7 Podle ?látku 4 uvedeného zákona:

„(1) Základem daně je čistý obrat osob povinných k dani dosažený z ?inností uvedených v ?látku 2 během daňového roku.

(2) V případě ?innosti uvedené v ?l. 2 písm. a) zahrnuje základ daně obrat z plnění, která v rámci uvádějí nakoupeného zboží na trh poskytuje dodavatel zboží koupeného pro účely maloobchodního prodeje (výrobce nebo distributor zboží), jakož i příjmy ze slevy poskytnuté tímto dodavatelem.“

8 ?lánek 5 téhož zákona, který stanoví sazbu tohoto poplatku, stanoví:

„Použitelné sazby:

a) na ?innosti uvedené v ?l. 2 písm. a) jsou: 0 % pro pásmo základu daně až do výše 500 milionů [maďarských forintů (HUF)], 0,1 % pro pásmo základu daně vyšší než 500 milionů HUF, ale nižší než 30 miliard HUF, 0,4 % pro pásmo vyšší než 30 miliard HUF, ale nižší než 100 miliard HUF, a 2,5 % pro pásmo vyšší než 100 miliard HUF.

[...]“

9 ?lánek 6 zákona o zvláštní dani, který obsahuje ustanovení k zamezení dvojímu zdanění, zní takto:

„Pokud je ?innost osoby povinné k dani uvedená v ?l. 2 písm. c) rovněž zdanitelná podle ?l. 2 písm. a) nebo b), osoba povinná k dani uhradí za ?innost uvedenou v ?l. 2 písm. a) nebo b) jen nejvyšší z částek, které byly vypočteny na základě sazeb definovaných v ?l. 5 písm. a) a c), nebo ?l. 5 písm. b) a c).“

10 ?lánek 7 tohoto zákona definuje podmínky, za kterých se tato daň vztahuje na takzvané propojené podniky:

„(1) Daň osob povinných k dani kvalifikovaných jako propojené podniky ve smyslu zákona [?. LXXXI z roku 1996] o dani z příjmu právnických osob a dani z dividend [dále jen „zákon ? LXXXI z roku 1996“] musí být stanovena tak, že se seťou čisté obraty z ?inností uvedených v ?l. 2 písm. a) a b), které jsou vykonávány osobami povinnými k dani majícími vztahy s propojenými podniky, a částka získaná použitím sazeb definovaných v ?látku 5 na tento součet se rozdělí mezi osoby povinné k dani v poměru k jejich příslušným čistým obratům z ?inností uvedených v ?l. 2 písm. a) a b) ve vztahu k celkovému čistému obratu z ?inností uvedených v ?l. 2 písm. a) a b), dosaženému všemi propojenými osobami povinnými k dani.“

11 ?lánek 4 zákona ? LXXXI z roku 1996, na který odkazuje ?lánek 7 zákona o zvláštní dani, definuje propojené podniky takto:

„Pro účely tohoto zákona,

[...]“

23. propojený podnik tvoří:

a) osoba povinná k dani a podnik, ve kterém má osoba povinná k dani přímo či nepřímo

v?tšinový vliv v souladu s ustanoveními ob?anského zákoníku;

b) osoba povinná k dani a podnik, který má p?ímo ?i nep?ímo v?tšinový vliv na osobu povinnou k dani v souladu s ustanoveními ob?anského zákoníku;

c) osoba povinná k dani a jakýkoliv jiný podnik, jestliže má t?etí osoba p?ímo ?i nep?ímo v?tšinový vliv v obou t?chto podnicích v souladu s ustanoveními ob?anského zákoníku s tím, že jejich blízcí p?íbuzní s v?tšínovým vlivem na osobu povinnou k dani a další podnik musí být považovány za t?etí osoby;

d) zahrani?ní podnik a jeho stálá provozovna v Ma?arsku, stálé provozovny zahrani?ního podniku, jakož i stálá provozovna zahrani?ního podniku v Ma?arsku a jakýkoliv podnik, který má se zahrani?ním podnikem vztah definovaný v písm. a) až c);

e) osoba povinná k dani a její zahrani?ní stálá provozovna, jakož i zahrani?ní stálá provozovna osoby povinné k dani a jakýkoliv podnik, který má s osobou povinnou k dani vztah definovaný v bodech a) až c).“

Spor v p?vodním ?ízení a p?edb?žná otázka

12 Spole?nost Hervis provozuje v Ma?arsku obchody se sportovním zbožím s názvem „Hervis Sport“. Jejými p?ímými konkurenty jsou ?et?zce obchod? „Décathlon“, „Intersport“ a „SPG Sporcikk“.

13 Spole?nost Hervis je právnickou osobou, dce?inou spole?ností SPAR Österreichische Warenhandels AG (dále jen „SPAR“). Spole?nost Hervis pat?í na základ? ?látku 7 zákona o zvláštní dani, který definuje „propojené podniky“ ve smyslu uvedeného zákona, ke skupin? SPAR. Jako taková Hervis odvádí v pom?ru k jejímu obratu ?ást zvláštní dan?, k níž mají povinnost všechny podniky pat?ícími k této skupin?, z jejich celkového obratu dosaženého v Ma?arsku.

14 Z d?vodu silné progrese sazeb zvláštní dan? uplat?ovaných na celkový obrat této skupiny podléhala spole?nost Hervis zna?n? vyšší pr?m?rné sazb? dan?, než by odpovídala da?ovému základu tvo?enému pouze obratem jejich vlastních prodejen. P?itom podle spole?nosti Hervis je da?, k níž mají povinnost ma?arské obchodní ?et?zce, které jí konkurují, po?ítána práv? na posledn? uvedeném základ?, protože jsou ve v?tšin? p?ípad? organizovány jako franšízové prodejny, které jsou právnickými osobami a nepat?í ke skupin?.

15 Spole?nost Hervis z toho vyvozuje, že takový systém poru?uje ?látky 18 SFEU, 49 až 55 SFEU, 65 SFEU a 110 SFEU a p?edstavuje zakázanou státní podporu, protože vede k v?tšímu zdan?ní právnických osob povinných ke zvláštní dani, které jsou ve smyslu zákona ?. LXXXI z roku 1996 propojené se spole?nostmi nerezidenty. Protože da?ová správa zamítla žádost zn?jící na prominutí zvláštní dan? pro rok 2010, navrhla spole?nost Hervis Székesfehérvári Törvényszék (soud v Székesfehérvár), rozhodujícím ve správním ?ízení, aby konstatoval, že ustanovení zákona o zvláštní dani jsou v rozporu s unijním právem.

16 V tomto kontextu se Székesfehérvári Törvényszék rozhodl p?erušit ?ízení a položit Soudnímu dvoru následující p?edb?žnou otázku:

„Je s ustanoveními, která upravují obecnou zásadu zákazu diskriminace (?látky 18 [SFEU] a 26 SFEU), zásadu svobody usazování (?lánek 49 SFEU), zásadu rovného zacházení (?lánek 54 SFEU), zásadu rovnosti finan?ních ú?astí na kapitálu spole?ností ve smyslu ?látku 54 [SFEU] (?lánek 55 SFEU), zásadu volného pohybu služeb (?lánek 56 SFEU), zásadu volného pohybu kapitálu (?látky 63 [SFEU] a 65 SFEU) a zásadu rovnosti zdan?ní podnik? (?lánek 110 SFEU),

služitelné, aby byl daňový poplatník, který provozuje maloobchodní činnost v prodejně, povinen hradit zvláštní daň, jestliže jeho roční čistý obrat přesahuje 500 milionů HUF?“

K přípustnosti žádosti o předběžné otázky

17 Maňarská vláda tvrdí, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce předložená Székesfehérvári Törvényszék je nepřesná. Neuvádí totiž dostatečné přesné důvody, které vedly předkládající soud k tomu, aby měl za to, že řešení sporu vyžaduje výklad ustanovení Smlouvy o FEU uvedená v předkládacím rozhodnutí.

18 Nicméně poznatky uvedené v předkládacím rozhodnutí vykazují zjevný vztah k předmětu sporu v původním řízení, a umožňují tak, jak vyplývá z bodů 12 až 15 tohoto rozsudku, určit rozsah předběžné otázky a kontext, v němž je položena. Předkládající rozhodnutí, které shrnuje argumentaci žalobkyně v původním řízení ohledně výkladu unijního práva a vyjadřuje pochybnosti o správnosti tohoto výkladu, dále dostatečně ozřejmuje důvody, které vedly předkládající soud k závěru, že k tomu, aby mohl rozhodnout, je nezbytný výklad unijního práva.

19 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je tedy třeba považovat za přípustnou.

K předběžné otázce

Úvodní poznámky

20 Jelikož se předběžná otázka týká zároveň ustanovení Smlouvy o svobodě usazování, volném pohybu služeb a volném pohybu kapitálu, je třeba nejdříve určit, která ze svobod je dotčená sporem v původním řízení.

21 V tomto ohledu z ustálené judikatury vyplývá, že je třeba zohlednit předmět dotčených právních předpisů (rozsudek ze dne 13. listopadu 2012, *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-35/11, bod 90 a citovaná judikatura).

22 Do působnosti článku 49 SFEU týkajícího se svobody usazování spadají vnitrostátní právní předpisy, které se použijí pouze na podíly umožňující vykonávat nepochybný vliv na rozhodování společnosti a určit její činnost (viz výše citovaný rozsudek *Test Claimants in the FII Group Litigation*, bod 91 a citovaná judikatura).

23 Spor v původním řízení se přitom vztahuje k údajně diskriminační daňové sazbě, které podléhají na základě zvláštní daně „osoby povinné k dani kvalifikované jako propojené podniky“ ve smyslu zákona č. LXXXI z roku 1996. Článek 4 uvedeného zákona odkazuje pro účely definice tohoto pojmu na skutečnost, že společnost vlastní podíly, které jí umožňují vykonávat přímo či nepřímo většinový vliv v jiné společnosti.

24 Za těchto podmínek se žádost o rozhodnutí o předběžné otázce vztahuje k výkladu ustanovení Smlouvy týkajících se svobody usazování. Není tedy třeba vykládat články 56 SFEU, 63 SFEU a 65 SFEU týkající se volného pohybu služeb a volného pohybu kapitálu.

25 Je třeba dále připomenout, že se článek 18 ES použije samostatně pouze v situacích upravených unijním právem, pro něž Smlouva nestanoví zvláštní pravidla o zákazu diskriminace. Zásada zákazu diskriminace byla přitom v oblasti práva na usazování provedena článkem 49 SFEU (rozsudek ze dne 11. března 2010, *Attanasio Group*, C-384/08, Sb. rozh. s. I-2055, bod 37 a citovaná judikatura).

26 Není tedy třeba podat výklad článku 18 SFEU ani článku 26 SFEU.

27 Konečně, jelikož není zřejmé, že by výrobky z jiných členských států byly zatíženy zvláštní daní více než výrobky domácí, je v rámci sporu v původním řízení irelevantní výklad článku 110 SFEU.

28 Z výše uvedeného vyplývá, že položená otázka musí být chápána tak, že se týká toho, zda články 49 SFEU a 54 SFEU musí být vykládány ve smyslu, že brání právním předpisům týkajícím se takové daně z obrátu, jaká je dotčená v původním řízení.

K výkladu článků 49 SFEU a 54 SFEU

29 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda články 49 SFEU a 54 SFEU brání vnitrostátním právním předpisům týkajícím se takové daně z obrátu, o níž se jedná v původním řízení, jestliže má uvedená daň možný diskriminační dopad na právnické osoby povinné k dani, které v rámci skupiny představují „podniky propojené“ ve smyslu těchto právních předpisů se společnostmi, jejichž sídlo je v jiném členském státě.

30 Podle ustálené judikatury platí, že pravidla rovného zacházení zakazují nejen zjevnou diskriminaci založenou na sídle společnosti, ale také všechny formy skryté diskriminace, které použitím jiných rozlišovacích kritérií vedou ve skutečnosti ke stejnému výsledku (obdobně viz zejména rozsudky ze dne 14. února 1995, Schumacker, C-279/93, Recueil, s. I-225, bod 26; ze dne 22. března 2007, Talotta, C-383/05, Sb. rozh. s. I-2555, bod 17, a ze dne 18. března 2010, Gielen, C-440/08, Sb. rozh. s. I-2323, bod 37).

31 Právní předpisy dotčené v původním řízení stanoví zejména rozlišovací kritérium mezi na jedné straně osobami povinnými ke zvláštní dani, které jsou ve smyslu použitelných vnitrostátních právních předpisů propojeny s jinými společnostmi v rámci skupiny, a na druhé straně osobami povinnými k dani, které nejsou součástí skupiny společností.

32 Toto rozlišovací kritérium nezavádí žádnou přímou diskriminaci, protože zvláštní daň z maloobchodní činnosti v prodejnách se vybere za podmínek stejných pro všechny společnosti, které vykonávají tuto činnost v Maďarsku.

33 Nicméně toto kritérium vede k znevýhodnění právnických osob, které jsou propojeny s jinými společnostmi v rámci skupiny oproti právnickým osobám, které součástí takové skupiny společností nejsou.

34 To vyplývá z kombinace dvou vlastností zvláštní daně.

35 Zaprvé je sazba uvedené daně silně progresivní v závislosti na obrátu, a to zejména v jeho horních pásmech. Mezi 500 miliony a 30 miliardami HUF tak činí 0,1 %, mezi 30 a 100 miliardami HUF 0,4 % a nad 100 miliard HUF 2,5 %.

36 Zadruhé se toto odstupňování použije na základ daně, který zahrnuje v případě osob povinných k dani patřících ke skupině společností konsolidovaný obrát všech osob povinných k dani „propojených“ v rámci skupiny (před rozdělením celkové daně poměrně k obrátu každé osoby povinné k dani), zatímco v případě právnických osob, jakou jsou nezávislí franšizanti, se omezuje na obrát jednotlivých osob povinných k dani. To znamená, že osoby povinné k dani patřící ke skupině společností jsou zdaňovány na základě fiktivního obrátu.

37 Společnost Hervis, rakouská vláda a Evropská komise tvrdí, že články 49 SFEU a 54 SFEU brání takovému rozdílnému zacházení, které se *de jure* zakládá na zdánlivě objektivním rozlišovacím kritériu výše obrátu, ale *de facto* znevýhodňuje dceřiné společnosti mateřských společností, které mají sídlo v jiném členském státě, a to s ohledem na strukturu maloobchodu na

mařarském trhu, a zejména na skutečnost, že velké obchodní společnosti patřící takových společnostem jsou obecně provozovány, stejně jako společnost Hervis, ve formě dceřiných společností.

38 Je třeba uvést, že s ohledem na takové daňové pravidlo, jaké je dotčené v původním řízení, které se týká zdanění obrátu, je situace osoby povinné k dani, která patří ke skupině společností, srovnatelná se situací osoby povinné k dani, která k takové skupině nepatří. Zejména jak právnické osoby jiné na trhu maloobchodní činnosti v prodejnách v dotčeném členském státě a patřící ke skupině společností, tak právnické osoby, které k takové skupině společností nepatří, podléhají zvláštní dani a jejich obraty nezávisí na obrátech jiných osob povinných k dani.

39 Za těchto podmínek, pokud je prokázáno, že na trhu maloobchodní činnosti v prodejnách v dotčeném členském státě jsou osoby povinné k dani patřící ke skupině společností a spadající do nejvyššího pásma zvláštní daně ve většině případů „propojené“ ve smyslu vnitrostátních právních předpisů se společnostmi, které mají sídlo v jiném členském státě, může použití silně progresivního odstupňování sazeb zvláštní daně na konsolidovaný základ daně z obrátu být v neprospěch zejména osob povinných k dani „propojených“ se společnostmi, které mají sídlo v jiném členském státě.

40 Je na předkládajícím soudu, aby ověřil, zda je tato podmínka splněna s ohledem na celkový kontext, ve kterém vnitrostátní právní předpisy vyvíjí účinky.

41 Pokud tomu tak je, takové právní předpisy, jaké jsou dotčené v původním řízení, přestože nezavádí formální rozlišení podle sídla společností, zavádí nepřímou diskriminaci na základě sídla společností ve smyslu článků 49 SFEU a 54 SFEU (v tomto smyslu viz výše citovaný rozsudek *Gielen*, bod 48).

42 Z ustálené judikatury přitom vyplývá, že takové omezení lze připustit pouze tehdy, je-li odůvodněno naléhavými důvody obecného zájmu. V takovém případě je ještě třeba, aby toto omezení bylo způsobilé zaručit uskutečnění daného cíle a aby nepřekračovalo meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné (rozsudek ze dne 29. listopadu 2011, *National Grid Indus*, C-371/10, Sb. rozh. s. I-12273, bod 42 a citovaná judikatura).

43 V tomto ohledu mařarská vláda nevedla ani v písemných vyjádřeních, ani na jednání důvod obecného zájmu, který by mohl případně odůvodnit takový systém, jaký je dotčený v původním řízení.

44 Je třeba každopádně připomenout, že se na podporu takového systému nelze platně dovolávat ani ochrany hospodářství země (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. března 2000, *Verkooijen*, C-35/98, Recueil, s. I-4071, body 47 a 48), ani obnovení rozpočtové rovnováhy prostřednictvím zvýšení daňových příjmů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. listopadu 2002, *X a Y*, C-436/00, Recueil, s. I-10829, bod 50).

45 Za těchto podmínek je na položenou otázku třeba odpovědět, že články 49 SFEU a 54 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že brání právním předpisy členského státu týkajícím se daně z obrátu z maloobchodní činnosti v prodejnách, která ukládá osobám povinným k dani, které tvoří v rámci skupiny společností „propojené podniky“ ve smyslu těchto právních předpisů, seřadit jejich obrát s cílem použít silně progresivní sazbu a následně rozložit mezi ně takto získanou částku daně v poměru k jejich skutečnému obrátu, když – což přísluší ověřit předkládajícímu soudu – osoby povinné k dani patřící ke skupině společností a spadající do nejvyššího pásma zvláštní daně jsou ve většině případů „propojeny“ se společnostmi, jejichž sídlo je v jiném členském státě.

K nákladům řízení

46 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky povodního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Články 49 SFEU a 54 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že brání právním předpisům členského státu týkajícím se daní z obrátu z maloobchodní činnosti v prodejnách, která ukládá osobám povinným k dani, které tvoří v rámci skupiny společností „propojené podniky“ ve smyslu těchto právních předpisů, seřadit jejich obrát s cílem použít silně progresivní sazbu a následně rozložit mezi ně takto získanou částku daní poměrně k jejich skutečnému obrátu, když – což přísluší ověřit předkládajícímu soudu – osoby povinné k dani patří ke skupině společností a spadající do nejvyššího pásma zvláštní daní jsou ve většině případů „propojeny“ se společnostmi, jejichž sídlo je v jiném členském státě.

Podpisy.

* Jednací jazyk: maďarština.